

Arrest

nr. 135 520 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIeKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUL, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.02.2014 asiel in België. Ze legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer 006836047 afgegeven op 04.04.2012 en geldig tot 03.04.2018 en een op 17.02.2008 afgegeven identiteitskaart met nummer 12929675. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 19.02.2014 en verklaarde dat ze op 12.11.2012 vanuit Syrië via Libanon naar Egypte reisde. Op 08.07.2013 reisde ze naar Algerije, vanwaar ze na een verblijf van ongeveer een maand haar weg vervolgde naar Marokko. Na een verblijf van enkele weken bij haar kleinzoon en bij een Syrische familie reisde de betrokkene vanuit Marokko het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. De betrokkene stelde dat haar vingerafdrukken daar werden geregistreerd. Ze verbleef naar eigen zeggen meer dan vier maanden in een opvangcentrum in Melilla. Daarna reisde de betrokkene via Frankrijk door naar België, waar ze naar eigen zeggen op 15.02.2014 aankwam.

Op 24.03.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 20.05.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat haar jongste zoon Ahmad, die haar vergezelt, België uitkoos. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze in Spanje naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Ze stelde dat ze enkel over koud water beschikte (douches) en dat het eten niet lekker was.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan -omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze in Spanje naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Ze stelde dat ze enkel over koud water beschikte (douches) en dat het eten niet lekker was. Betreffende de bovenvermelde opmerkingen van de betrokkene merken we op dat de opmerking over

het eten persoonlijk van aard is. Verder blijft het niet beschikken over warm water over als enige door de betrokkene concrete aspect betreffende de volgens haar slechte opvang. We merken dat de betrokkene verder niet aan de hand van andere concrete aspecten verduidelijkt waarom de opvangfaciliteiten volgens hem als slecht moeten worden bestempeld. Het volgens de betrokkene niet beschikken over warm water in het opvangcentrum van Melilla impliceert op zich niet dat de betrokkene na overdracht in een situatie zal belanden die gelijkstaat met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 19.02.2014 gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht echter na het verhoor tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn geen redenen om te veronderstellen dat de betrokkene in Spanje in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling niet de nodige zorgen en bijstand zal kunnen verkrijgen. De betrokkene kent een gevorderde leeftijd, maar er moet worden opgemerkt dat ze in het gezelschap verkeert van haar jongste zoon Ahmad (OV 7845561). De Spaanse instanties stemden ook in met de behandeling van de asielaanvraag van haar jongste zoon Ahmad.

De betrokkene stelde tijdens het interview d.d. 19.02.2014 op uitzondering van haar jongste zoon en kleindochter geen andere in België verblijvende familie te hebben. Twee van haar vier dochters zouden in Italië verblijven en een andere zoon in het Verenigd Koninkrijk. Haar echtgenoot, die volgens de betrokkene werd geboren in 1930, zou in Rabat (Marokko) verblijven. We merken op dat de betrokkene bij haar aanmelding op 17.02.2014 melding maakte van twee in België verblijvende stiefzonen (Alahmad Kheder en Alahmad Abdulkader), maar dit niet deed tijdens haar interview.

Betreffende de door de betrokkene verklaarde aanwezigheid van twee stiefzonen in België merken we op dat de aan de hand van de door de betrokkene aangebrachte gegevens geïdentificeerde personen het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje instemde met de terugname van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Zoals reeds vermeld benadrukken we dat de aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens geïdentificeerde personen, die volgens de betrokkene haar stiefzonen zouden zijn, recent het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan derhalve niet worden besloten dat haar stiefzonen wettelijk in België verblijven, dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hen zou bestaan en dat de stiefzonen van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Aangezien het passend is dat België het verzoek van mevrouw M. om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat Mevrouw M., als asielzoekster in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekster uw aandacht wensen te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat verzoekers in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden
- gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg
- ernstige risico op fysieke aanvallen
- gebrekkige asielwetgeving
- gebrekkige financiële steun
- ernstige overbevolking in de opvangcentra
- gebrek aan toegang tot justitie;

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: “Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations.” (Stuk 8);

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderschreeft dat: “the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]”

[...], concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)” (Stuk 7);

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje wat nog bevestigd word door de European Union Agency For Fundamental rights die het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d’asile » stelt dat :

« C’est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l’Espagne, la Grèce, l’Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d’information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

À l’exception de l’Espagne, de la Grèce, de l’Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d’office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d’asile vivant en province n’avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d’attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l’Allemagne, l’Espagne et la Slovaquie – les répondants affirmaient ne pas s’être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » (Stuk 3) ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen menonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa stelt schendt;

Dat een rapport van de Comission Espanola de ayuda al Refugido, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: "Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Stuk 6, p.4);

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers;

Dat de levensomstandigheden in de centros waar asielzoekers verblijven menonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Stuk 4, p.162) ;

Vrije vertaling :

"Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt , en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.";

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van verzoekers zij blootgesteld zouden worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of verzoekers bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestrede beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien Mevrouw M. voor het eerst asiel aanvroeg aan de Belgische autoriteiten.

Dat zij nooit asiel heeft aangevraagd in Spanje zodat zij nog nooit deel heeft uitgemaakt van de groep "asielaanvragers" in Spanje;

Dat het simpele feit dat Mevrouw M. niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot haar eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekers om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mevrouw M. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Eenvoudige lezing ervan leert dat dat het geval is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het door verzoekster eveneens aangehaalde artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Spanje wel degelijk is nagegaan en gemotiveerd heeft waarom er geen sprake is van een dergelijke schending. Inderdaad blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij zich tijdens haar zogenaamde Dublinverhoor verzette tegen de behandeling van haar asielaanvraag door Spanje omdat ze gedurende vier maanden moest douchen met koud water en omdat het eten niet lekker was. Uit deze verklaringen blijkt in ieder geval dat verzoekster werd opgevangen in Spanje. Verder toont zij niet aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de opmerking over het eten persoonlijk van aard is en dat het niet beschikken over warm water om te douchen in het opvangcentrum van Melilla op zich niet impliceert dat verzoekster na overdracht in een situatie zal belanden die gelijkstaat met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gevisieerd door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kennelijk onredelijk zou zijn. De verdere beoordeling van haar individuele situatie laat verzoekster overigens onbesproken, zodat de motivering dienaangaande verder staande blijft. De verwijzing naar algemene informatie die zij afleidt uit rapporten doet geen afbreuk aan deze beoordeling.

Echter, los van de vraag of verzoekster het individuele karakter van de vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aantoonst, stelt zich *in casu* de vraag of er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoekster, tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van “de asielzoeker” in het algemeen met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht.

Verzoekster voert, in weerwil van de conclusies van de verwerende partij dienaangaande, aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Spanje onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met deze bepaling. Zij haalt twee rapporten aan, met name het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van 9 oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers. Verder citeert zij uit een rapport van het European Union Agency for Fundamental Rights alsook uit een rapport van de Commission Espanola de ayuda al Refugido.

De Raad wijst er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden om na analyse daarvan te oordelen dat een terugkeer naar Spanje verzoekster niet onderwerpt aan een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Zo blijkt dat de het rapport van 9 oktober 2013 waarnaar verzoekster verwijst, ook door de verwerende partij werd bestudeerd.

Uit het rapport van 9 oktober 2013 alsook uit het rapport van 6 juni 2013, waarnaar zij evenzeer verwijst, blijkt na integrale lezing ervan, dat er inderdaad gewag gemaakt wordt van besparingen in Spanje op allerhande domeinen omwille van de economische crisis. Zo wordt de aandacht gevestigd op het feit dat niet-documenteerde migranten geen toegang meer hebben tot gratis gezondheidszorg. Enkel hoogdringende behandelingen zijn nog gratis beschikbaar. Gelet op voorgaande kan niet besloten worden dat de verzoekende partij zelf verstoken zal blijven van noodzakelijke medische hulp indien zij dit nodig zou hebben, temeer nu zij door haar raadsman op de hoogte kan worden gesteld van de gratis hoogdringende medische zorgen, bestaat er evenmin een risico dat zij omwille van onwetendheid geen toegang zou hebben tot deze zorgen. Overigens gaf zij tijdens het interview wel aan gezondheidsproblemen te hebben maar niet dat zij een dergelijke toegang niet had.

Het loutere feit dat Spanje bezuinigd heeft op het vlak van hulpprogramma's en financiële hulp maakt op zich niet aannemelijk dat verzoekende partij aldaar onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Immers zijn er geen indicaties in het dossier die wijzen op het feit dat verzoekster zonder middelen zou zijn, en blijkt dat zij in de mogelijkheid was om in 2008 naar Engeland te reizen met een visum. Verder blijkt ook dat er nog steeds liefdadigheidsinstellingen bestaan in Spanje die hulp verschaffen.

Uit het rapport blijkt voorts dat er inderdaad ook gewag gemaakt wordt van "*ethnic profiling*" doch verzoekster laat met haar beperkt citaat na te vermelden dat de Spaanse autoriteiten via de nationale Ombudsman in mei 2013 nieuwe aanbevelingen heeft uitgevaardigd ten aanzien van de ordehandhavingsdiensten. Zo werd de politie uitgenodigd een systeem op te zetten dat ervoor zorgt potentiële discriminatie in "*stop-and-search*" operations te detecteren. Ook werd opleiding van de politie voorgesteld inzake respect voor diversiteit en het controleren van identiteitsgegevens op een niet-discriminatoire manier. Verder werd het opstarten van een klachtenmechanisme aanbevolen voor mensen die beweren slachtoffer geworden te zijn van discriminerende identiteitscontroles. Uit het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat inderdaad diverse stappen in de goede richting zijn gezet (p. 14). Verzoekster, wier identiteitsgegevens ingevolge de vraag tot overname aan Spanje gekend zijn door de Spaanse autoriteiten, maakt daarenboven niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zal worden van een discriminerende identiteitscontrole door de Spaanse ordehandhavingsdiensten.

Uit integrale lezing van het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat er in bepaalde centra wel sprake is van overbevolking, doch dat de omstandigheden in deze centra aanvaardbaar waren. Verder blijkt geenszins dat alle opvangcentra in Spanje te maken hebben met overbevolking. Bovendien verklaarde verzoekster zelf vier maanden te hebben verbleven in een opvangcentrum in Spanje, meer bepaald Melilla waar blijkens het rapport in februari 2013 sprake was van overbevolking, doch zij heeft tijdens het Dublin-interview zich op geen enkel moment beklaagd over de overbevolking aldaar op het moment dat zij er verbleef. Het rapport maakt daarenboven ook gewag van een daling van het bewonersaantal in bepaalde centra.

Gelet op het aangehaalde in het rapport van juni 2013 kan geen belang gehecht worden aan het rapport van Migreurop van 2012 waaruit verzoekster citeert nu het rapport van juni 2013 stelt dat de omstandigheden in de opvangcentra aanvaardbaar zijn. Bovendien toont zij niet aan dat, indien nodig, zij zelf niet zou kunnen instaan voor de aanschaf van noodzakelijke goederen.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot justitie, worden er voorts wel bezorgdheden geuit over het feit dat niet in alle gevallen gratis juridische dienstverlening wordt voorzien, doch, uit dergelijke vage bemerkingen kan niet opgemaakt worden dat verzoekster, die ter zake kan worden ingelicht door haar raadsman alvorens zij effectief wordt overgedragen, niet de rechten die zij heeft, zal kunnen laten gelden.

Waar verzoekster nog verwijst naar een uittreksel uit een rapport "*Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile*" wijst de Raad erop dat, gelet op voorgaande, samen met een lezing van het rapport van 20 juni 2012 inzake Dublin II regulation National Report, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, de Raad slechts kan vaststellen dat asielzoekers wel degelijk geïnformeerd worden in Spanje over de asielprocedure.

De Raad wijst er daarbij nog op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren. Het Hof van Justitie van de

Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II (III)-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot verwijzingen naar een aantal punctuele tekortkomingen inzake het asielbeleid, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”).

Op basis van de integrale lezing van de rapporten van 9 oktober 2013 en 6 juni 2013 kan niet aangenomen worden dat verzoekster, noch omwille van de omstandigheden die haar persoonlijk kenmerken, noch omwille van de algemene behandeling van asielzoekers in Spanje een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Spanje. Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van artikel 17 van de Verordening (EU) nr 604/2013 worden aangenomen. De rechtspraak waarnaar zij verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitevinding. Mede gelet op hetgeen voorafgaat, en in weersprek van wat verzoekster doet uitschijnen, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij aan deze verplichting tegemoet is gekomen. Om dezelfde redenen is geen sprake van een schending van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*”.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). *In casu* kan, gelet op hetgeen voorafgaat, geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

2.8. Verzoekster maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS